

SVATOVAČLAVSKÁ

STRÁŽ

LIST PRO KATOLICKÝ LID
Orgán katolických
legionářů, jejich
přátel, hranicářů
a vojáků v záloze

Redakce a administrace
V PRAZE I., MASARYKOVA NÁDR. 16.

Ročník II.

V Praze dne 9. září 1938

Číslo 37

Dr. D. Fr. Polanský:

Stálé zakřikování není na místě

V nynější naší situaci hraje velmi významnou roli světová mentalita. Jest velmi důležité, co si o nás přátelé, nepřátelé i neutrálové myslí. Že naše nynější státní samostatnost v přítomných rozměrech nám po právu patří, že jest přesně stipulována mezinárodně i vnitrostátně, o tom není nikde žádného sporu. Jsou však — byt i neoprávněně — snahy o změnu tohoto stavu a převládá profihpávní smýšlení, že by nemusela býti vyloučena změna řeba i proti naší vůli, kdyby se to shledalo účelným. Připouští se princip převahy síly nad právem, nebo aspoň není tento princip, t. j. princip válek posud vymýcena z morálky přítomné doby. V praxi se s ním vždy počítalo — co lidstvo lidským — a patně sotva kdy bude jinak. Tu však jest otázka, řebena kdysi Bezručem jen Podlěšským, nicméně platící dnes všem nám: „a když jest nás sedmdesát, tisíců jen sedmdesát, smíme žít?“ Nebo-li: rozhoduje o naší státní a národní suverenitě jen počítání a fyzická síla? Síla ducha není nic? Na tyto a řakové otázky dává velkou odpověď celá naše historie, jež znamená nepřetržitý řetěz samých vítězství řeskoslovenského ducha nad brutální silou nepřátel. Ještě nikdy jsme neměli příležitosti k boji s jiným nepřitelem, než silnějším nás. A přece jsme vítězili a dodnes tu jsme.

Nemávali jsme vždycky tolik přátel a spojenců jako nyní. Nebývalo vždy světu tolik jasně, že naše samostatná existence jest podmínkou pro světovou rovnováhu, a že bez ní by nastal chaos. A píece jsme vždy odolali, byt i s intermezem 300letého dočasného vřlenění do nepříroženého svazku tehdejšího Rakousko-Uherska. Proč tedy dnes tolik ohledů, tolik zřetelů, tolik až neúměrné snahy po zavřdčení? Vždyť je to až na újmu naší duchovní převalescence a mohly by si řeba někdo myslet, že se na ni odvoláváme a ji zdřrazňujeme vlastně z bázně. Chválí se na př. obřvává disciplinovanost našich orgánů, které leckdy se zafatými zuby neregagují na provokace v řájmu přý státní prosperity. Velmi přísně se postupuje proti řisku i proti jiným projevům národní spontánnity, pokud se v nich objeví řeskoslovenské sebevědomí. Jest zde zajisté vodítkem řzetel, abychom svěť přesvědřčili, že každý řázkrok proti nám by byl nespravedlivý. Ale, co z toho? I když všechny přesvědřčíme, ře by nás ještě nezachránilo, kdyby naše integrity nebyla řzájem všech zúčastněných. A řen řzájem rozhodně velmi souvisí s naší odolností, silou a odvahu. Každá slabost, ba i pouhé její řzdání nám řkodí. Mezinárodní smlouvy ovšem mluví o nevyprovokovaném řtoku, jakožto podmínice pomoci, ale o elasticitě tohoto pojmu by bylo řkoda diskuse. Kdyby se na nás někdo vřhnul ze řzámkny, že některý náš obřan řázně projevil své státní sebevědomí, tedy dobrým našim řpřátelem by to ještě neslařčilo, ani kdyby řživá propaganda sebe více ta-

kový „incident“ nařoukla. A kdyby nám někdo pomoci nechtěl, tu by si řámkny vždycky našel i kdybyřchom dovedli proměnit ř všechny národní řkrev ve vodu. Ba naopak, by se řakové vřmluvy řím více řhedaly, řím méně řpřbojně řhodnoty by se v nás vidělo.

Slyší-li však obřan stále jen vřstražné řpsl, tedy snad se řím dá řpřesvědřit, anebo aspoň uposlechne a vyhřbá se všemu, co by pak bylo řozřlučeno jako „incident“, a jest řak řeleno nepřítelské řřpropagandě. Ale jako řaktický řpřstředek jest toto řpsl naprosto nevyřdání a v řmnoha jiných řmřech řpřmo řkodí. Vynálezají se řím řhorší řři, řím více se řidí nutností řhřti z ředostáku řpravdivého řpodřkladu. Dokonce jest na řnadě, že řakové neuvěřitelně řicho, řaké u nás jest, může se řzdři podořřelým a ne zcela řkutečným. řen pak, kdo mu nevěří, kdo ři, nezapochybuje-li o existenci našeho národního a státního

ho řlanu, když řuto dovede řak řmnoho se řuřáři.

Tedy ponechme řeskoslovenskému obřanu řvobodnou řiru ve vlastní řilu, nezakřikujme ho ve řšem, řejme mu nespoutané řrávo řpromluvit, nechme mu řvedomí, že jest řoma řámem. Vždyť kdyby k něčemu dořlo, tedy celkový řvřsledek neřbude řen na řzodpovědnosti a na řbedrech několika řvedouřích, nřbřž na celkovém národním řhřnu. Každý jest u nás řodhodlán nasadřti své řvřeřno sto-percentně. Není řázlivců, není opatřníků v řeskoslovenském řidu. řudřž tedy řento řid řpektován, řudřž mu ponechána jeho řustávní řuverenita. Napsal-li ředávno řkterý řizi řžurnalista, že v řeskoslovensku řivádne oligarchicko řyrokratická řiktatura, ředy řo byl řejmý omyl. Pořádek řo ano, ale pořádek řvřdomělý, řvřbodný a bez řzbytečných řázkroků proti řlasu řidu, který jest řlasem řořím řako řvřde, ale u nás řeště řež řvřslovnou nejvřřší řustávní řinstanci.

K oslavám Paladia země české

Norimberský sjezd a Evropa

Bombasticky svolaný sjezd nacistické strany, jakožto řtvůrce Velkého Německa, řoná se za řodpřvodu vojenského obsazení řhanc řvřech s Německem řousedicích řtátů, nevyřjima- je ani řevně řoře, řde řnglická řlota řila byla v řuctivě řzdřlenosti od řiře řousřředěna. A i za řeto řituace řme řpřesvědřeni, že řitler i řostatní řvřdřcové řudou řmluvit o řiru — ba je řmožno, že řprohlási, co řeště řo řvřetový řír po obsazení Rakouska řřinesou. Celá řvřropa vyhřžli v neřpřřlivém řekřvřžení, co řpřijde řny a řak se řvřropská řituace po řrojev u poloboa vřřivoři. řářím řen řime, že řpřední řista na řsjezd u řou řvřnována řsl. Němcům a Arabům a že řhospodářská řřilyřka se v řiři řovreda a že řdnes Velké Německo v řpřípade řvřlky nemůže býti řhospodářsky řisolovano. Nutno řpro řo řo řudocunosti počřtati, že řeni řpředpoklad, — řvřřáště řo nás — že by Německo řupustilo od řosřavadní autarkie a že ani řro nejřbližší řdobu nemíni se řvřlenit v řámec řvřetového řhospodářství.

Vlastní řprojev řvřdce k řkončení řsjezdu má řbřti řahranicně řpolitický a není řpřý řdosud řpřipraven, jeřto má v něm řbřti řshnut nejnovější řpolitický řmateriál a řen se řobjeví až řhřhem řsjezdu. řástečná řpřekvapení ani

řu nejsou vřřiocunena, s řohřdem na řznámou řbleskovou řpolitiku. A řu se řzdá, že řminuly řiž řdoby, kdy řtón řvřetové řpolitiky byl řudáván řzapadními řvelmocemi a že řeřiřřie řeji řpřesunulo se řsmřem na řvřchod, ředy na Německo a řusko — řtáty řo, řpředstavující nejřsilnější vojenské řjednolky, kde řolitika jest řvedena řmetodami řonekud řjinými, než řudává řvřetová řradice, na které řzapadní řvelmoci řdosud řbudřj. řpřekvapuje-li obřas Německo řvou řrealistickou řpolitikou, nezůstává v řničem řozadu řusko, řa řmožno řřici, že řam řprávě jest řediný řvřetový řkonkurenř Německa, nejen řpolitický, ale i vojenský a řmyslíme, že o řom řvřdřcové Velkého Německa nejsou na řpochřbách. řude-li řoužito ředy v Norimberku osřřejřích řlov a řkritiky na řvřládnou řeřim v řusku, řme řpřesvědřeni, že řtímž řzpřobem, ne-li řadněji řbude řodpověřeno.

Je-li pak řpravdu na Norimberském řsjezdu řiž o řpřekvapení řpostaráno, řotva řbude řto řpřekvapení řpřekvapením řo řovřřské řusko a řvěřime, že řbude řpřt řeho řvřlastní řmetodou řzodpověřeno, — řbz řohledu na řto, řro co by se řrozřhodly řzapadní řvelmoci — a řo je řro nás nejřdřležitější. řa.

A. Navrátil:

Cesty řeskoslovenského řahranicního řodboje

V řoce 1936 řposlal řsem řněkolika řuským řečřm řdotazník, v kterém řmno řjiného řsem řžádal o řsdřlení, řaký řvřznam byl řpřičřtan v řusku řpřed řvřlkou a v řdobě řvřlky řradic řsvatováčlavské a řyřilometodějské a řotáže řnáboženské.

řan řZlámal řzaslal řodpověř, v kterém řpro řmnoř řzřřím řnapřněně řvřty nemohl se řdostati ř všem, na které řsem se řvřlastně řdotazoval. řmimo řo-

ho řvřveřejnil ř. řZlámal v „řegionářské řstrži“ řřis. ř. a ř. 1937 řolemický řřlánek k řmým řdotazům. ř já řsem k řeho řdopisu řzaujal řstanovisko ve „řvěřtniku katolických řlegionářů“ ř. ř. z řoku 1936. řest řproto řakřto řřeba řozuměři řpřipomínce ř. řejřmana v řnásledujícím řřlánku. ř. řejřman, řbřvalý řetrohradřský řkrajn, řměl řvřřřznáčnou řrohu v řzačřřich našeho řodboje v řusku. řyl řpřidřlen k „řes-

F. Dostál:

Nedejme se!

řden se řprořbuři. ředice řschouřeni v řpolosřpánku řolem řhřři. řekřvřvřme řozřak k řpochodu. řeště se řstaví na řohřř řkřřřky k řvřřavení nezbyřného řaje. řasřkřvřř se řo, řto řjme řhotoví k řpochodu.

řCesta řvede řstepi a řoranřřti. řarminová řzřř nad řstepi vřřstupujícího řslunce řbarvř řkrajnu řnachovřm řpastelem a neřž řkřřivřnci řprořřili a řzapřli řitřní řpřesř a neřž řsluncěni řkouř řzapřlala řzlatem, řbřti řme řbližko řfronty. řpřed řnami řkřřovřřka řřiz. řo řtraních řširoká řstep řako řtřil řovná a na řpravě řtraně v řdolíně řmřsto řTrojek.

řiž řjeden řboj řmři řme u řsamých řbran řmřsta. řvdor řpřevřněně řsle neřpřitele. řle na řhlavní řápřor. řzmočniti se řsamého řmřsta, řbřti řme řslabi, řcelo- řdenním řbojem vřřčerpání. řustoupřli řme a řřimřli řpřipřevy ke řkoněřnému řřkvřdovřní řohřroženi našeho řlevého řřřidla — řdřřhy řPolčtajovo — řCel- řjábřnsk.

řDnes řmusí řbřti řmřsto řnaše. řtřij řco řtřij! řnepřitel — řněnci a řMadřři — je řzakřpan a řdobře řskřřyt, řeho řvřřbroj je řdokonalý. řevně řzahřřřdřen řje v řkostelních řvěřřich řmřsta, z kterých je řmu řmožno řlehce řsmřřti řnaše řnastupující řady po řstepní řrovíně. řnepřítelské řdřlostřřectvo je řdobře řmaskovřno a řvehody řdo řmřsta řchřřani řpaněřřová řauta. řna řistup je řpřipřaven; v řtu řstranu řpostavil řřidně a řvojenský řspole- řhlivě řstráž.

řCasně řzřana řzalel řboj. řnaše řčást. ř. řota ř3. řpluku. řjde řsmřřem k řnádrři. řJdeme řmlčky a řupřeně řdiváme se vřřed a na řstrany na nejřbližři řspojeni. řPo řjednou se řřetěz řnastupujících řlegionářů řzastaví, řhlavy se vřřpřimři a řvřřichni řnapřjet řposlouchají. řPohmřti je řpohled na řty řeskoslovenské řlegionářř! řPromořeni řosou, řovřřeni řsunikami na řpatřony, s řčepřicmi řzodobřými řbilocřervenou řstřžkou a v řřukon řzbraň řsvřřajřce, řhředi řpod řvřřlchem k řskřřřtému řmřstu, od řnož se řnese řtřřlý řzvuk řtrubky.

řMoravo, řMoravo, řMoravřřko řmilá, řco z řebe řpochři, řchasa řvřřlechřřilá... ř„řbratři!“ řvolá řvelitel řoty řř. řBořek,

Nedejme se! (Dokonč. se str. 1.)

„naši úderníci jsou již ve městě, bašty nepříteli, monastýr (klášter) a kasárny jsou jimi dobyty — město je naše!“ To bylo radosti mezi bratry, že to tak speciálně českým způsobem vedení boje dobře dopadlo a spustili molotův hlasem pochodovou píseň.

Přítel se rozutekl, zanechav všechno válečné nářadí v městě. Nepřítelův půst kelný plán, znění významnou část města vzbuchem, byl zmařen: v budově, v které bylo uloženo velké množství dynamitu, doutnala šňura, jež byla ještě včas našim úderníkem přetržena a tak město Trojek uchránilo od hrozných pohromy. I druhý plán přelučného nepříteli, pustiti proti našemu přednímu vlaku roztopeň parovozu, byl překážen odvahou legionáře, jenž na překážce vyskočil a poslal jej zpět do nádraží.

Hoši jsou blazení a radují se nad vítězstvím. Dovedou oceniti službu, již úderníci vykonali za součinnosti druhých částí k zachráně celistvosti československého vojska, obklápeného silami zákeřného nepříteli.

„Moravo, Moravo,“ rozradostněla vždy tváře legionářů ke hlavnímu útoku a stala se nám od tohoto boje melodii vítěznou. Kolikrát, když jsme již nedoufali ve zdar našeho vítězství, stálo, aby tato píseň pozvedla naši mysl a upevnila poslední tvrdý nápor k úplnému vítězství. Byla vždy troubena v tlu nepříteli a ten se jí naučil tak dobře znáti. Je při prvních zvucích písně zahodil zbraně a dal se na útek. Melodie tato nás spojovala a dávala nám v boji to, co žádná armáda sebe lepším výcvikem a přísnou disciplínou dokázat nemůže: jednotnost ducha ve společném nebezpečí a vnitřní sílu vítězství. Dokud nás tato vnitřní síla neopustila, byli jsme silní a nepřemožitelní.

V nynější, pro nás, nebezpečné době je národní povinností každého československého legionáře, aby pracoval tak družně a sebeobětavě, jako svého času v legiích. Ať nás i dnes ovane český pospolitý a bratrský život v československých legiích, ať nás pobízej na cestě boje za mír a klidný vývoj naší země naše chrabrá píseň.

„Moravo, Moravo, Moravíčko milá,“ co z tebe pochází, chasa ušlechtilá... Každý z legionářů má tu zkušenost, že když se chce, dá se dokázat malými prostředky velké dílo. Bratrství a láska k československému člověku a k vlasti, jaká existovala v Rusku mezi námi, nesmí zmizeti, poněvadž jsme poznali, že jenom společnou prací a společnou cestou, třeba nás jednotliví rozcetli dělála, dojdeme k cíli. A blaho, štěstí a pokoj naší země leží nám každému stejně na srdci. Proto jsme strádali, hojovali, kváděli a naši bratři umírali, abychom vyvrátili naši zemi z rukou nepříteli a stali se pak v ní nejenom svobodnými občany ale také vládci.

Tuto vlast, o níž starosti se chvěje každé české srdce, nedáme ani dnes, kdyby nepřítel, naplněn ufaukunkovostí, velikášenstvím a samolibostí, byl sebe silnější, sebe světeřnější a sebe ukrutnější. To všechno nás nevěze do úzkosti a strachu.

Ale vzájemná láska a svorná práce nás spoj! Dnes našim Blánkem musí být každé české srdce věrné.

Nejlepší budeme strážci dědictví svatováclavských zemí a Slovenska a Podkarpatské Rusi, budeme-li pomáhati v době nejistoty každodenní modlitbou a zvláště častým svatým přijímáním míru a odvrácení války a vyprošovati dar Ducha svatého vůdčím našeho národa, aby je osvětlil a posílil a nehledal přátel, kde jich není, ale naši toho největšího a pravého Osvoboditele všech národů, Ježíše Krista. Neboť On jediný nezklame. A Matka Páně, Panna Maria, která je vítězitelkou nad pekelnými mocnostmi, podává nám v současných častých zjeveních (Beauraing a Banneux v Belgii) v dnešní, pohanstvím prosycené době svoji pomocnou ruku. Křesťanství mužové nezapomínejte, že mužové byli prvními, jež přijali Tělo Páně z rukou samého Spasitele. Buďte věrni tomuto významnému, neboť Pán Bůh a patronové čeští vpředu se sv. Václavem jsou síla vaše!

Cesty československého zahraničního odboje (Pokrač. se str. 1.)

„kde družině“ jako politický zástupce krajanských spolků v Rusku. Ohledně připomínky p. Rejmana v jeho článku zde uveřejněném, k věci, která se týká svatováclavské koruny v adrese ruskému caru r. 1914, bych připomněl, že jestli p. Rejman dnes tvrdí, že tato věta neměla tehdy s kultem svatováclavským nic společného, proč tedy v adrese nebylo psáno jen o koruně české a proč se výslovně připomínala koruna svatováclavská? Vždyť carovi by to bývalo jistě lhostejné a byl by i tak rozuměl, o co se vlastně jedná.

Dále jsou pozoruhodné rozpory o osobách, které vypracovávaly známu adresu. Jak zde ve Svatováclavské strážii bylo již uveřejněno, p. Hrabě tvrdí, že slova navrhl p. Koniček, kdežto Rejman uvádí, že on jest jejich autorem.

Dopis, který mi zaslal p. Rejman, zní:

A ještě „K cyrilometodějské a svatováclavské tradici v našem odboji.“

Také já jsem obdržel od pana Aloise Navrátila dotazník, týkající se výše uvedených věcí. Neměl jsem možnost odpovědět naň zavržen, chtěl jsem tak učiniti až o své dovolení. Nyní vidím, že v „Legionářské strážii“ je uveřejněn článek br. A. Zlámal, s jehož odpovědí v celku souhlasím.

Tenkrát ve čtrnáctém roku, když zrakem k vypuknutí světové válce pojednou vznikla možnost znova dobytí naší nevolnosti, sota kdo z kružiny vzpomněl na tradici cyrilometodějskou anebo svatováclavskou. Jako autor věty „Nechť zažítí svobodná a nezávislá koruna svatého Václava v paprscích koruny Romanových“ potvrzují, že o pravdu ta věta neměla s kultem sv. Václava nic společného. Její vůdčí myšlenka byla vělna do slov „svobodná a nezávislá koruna“. Byla takovým způsobem vyjádřena zejména touha po svobodě a nezávislosti vlasti. Tak také byla chápána věta v moskevském komitétu, který adresu carovi podle návrhu Tučkova a Koničkova v srpnu roku 1914 projednával. Je nutno vzpomínati této okolnosti, abychom si uvědomili, že tenkrát pro ty Čechy, kteří ve volnosti svých projevů nebyli omezeni rakouskými úřady, největší metou byla svoboda a nevolnost státu: projeví již tenkrát hluboký státní smysl.

To, co zde uvádím, nesmí ovšem být vykládáno jako útok proti památce svatého Václava, neboť jako dnes, tak i tenkrát jsme si byli vědomi dalekosáhlého významu tisícileté památky našeho národního svědce pro myšlenku naší samostatnosti.

Ze začátku války nemohla ani tradice svatováclavská ani cyrilometodějská míti na sblížení Čechu s Rusy a pro slovanskou myšlenku bezprostředně vlivu zcela žádného. Nebylo to minulost času, všichni byli nuceni obrátiti se přítomnosti.

Něco jiného však bude, posímneme-li si do by předválečné. Tu tradici cyrilometodějské nebude lze upřít jistého významu. Nevím, jak jinde, ale v Petrohradě měla svoji váhu v tání Slovanského spolku. Spolek ten pozůstával věren starému slavjanofilskému učení, hlášanému Chomjakovem, Kirějevem, Lamanským a j. Pamatují velmi dobře na zakončení jedné z řečí tajemníka spolku Bašmakova: „Slovanský spolek zůstává věren svému starému heslu: Pravoslavi, samoděržaví a národnost. Praporů svých nedáme. Znamjená ne sdává.“

Členové „starého“ Slovanského spolku patřili vesměs ke krajně pravým kruhům ruské předválečné inteligence, blízkým k činitelům vládním. Ve jmenovaném spolku kult památky svatých Cyrila a Metoděje, slovanských vrozených uctíváních i církvi pravoslavnou, byl jedním z článků spojujících totu společně prostřední v Slovanskem, tedy i s Čechy. Nevadí, že někteří zvláště horliví členové Slovanského spolku považovali za správné Slovany jen Slovany pravoslavné, Srby, Bulhary a Černohorce; byli i takoví, kteří terdili, že Rumuni jsou Rusům bližší než Češi a Choráti, neboť Rumuni jsou pravoslavní... Takových členů hleďících na Slovany jen pod zorným úhlem pravoslavi, bylo ale málo. Převážná většina byla odhodlána přestovati bratrské styky i se Slo-

vany-katolíky. A mezi těmito posledními byl i poslední tajemník Slovanského spolku Bašmakov.

Ze sympatií k Slovanům poskytoval Slovanský spolek i své místnosti slovanským organizacím v Petrohradě. Tam na Zvenigorodské č. 24 sídlil Český výpomocný spolek v Petrohradě a studentské kroužky srbské a bulharské. V místnostech Slovanského spolku byla zmíněným českým spolkům uspořádána počátkem války r. 1914 schůze, na níž bylo usneseno, aby Češi a Slované v Rusku usedli vystoupili se zbraní v ruce proti svým uložovatelům, by své vlastní dobyli svobody a znovu zřídili svůj nezávislý stát.

Před válkou v prostředí starého Slovanského spolku cyrilometodějská tradice tedy žila a promítala se jaksi nepřímou do styku československých.

Mimo Slovanský spolek vznikl v Petrohradě asi v roce 1908 „Spolek slovanské vzájemnosti“, v němž jsem byl členem výboru. Jeho předsedou byl Alexandr Stolypin, bratr zavražděného velkého ruského státníka Petra Stolypina. Ve spolku Slovanské vzájemnosti cyrilometodějská tradice se žádným způsobem nevyjadřovala, alespoň při osobně, který jsem nevynechal snad ani jediné výborové schůze, se nepamatuji, že by kdy ve spolku Slovanské vzájemnosti bylo oho slovanských světců vzpomenu.

K výše uvedenému chtěl bych ještě připomenuti, že ani v jednom, ani ve druhém spolku se neprostatil kult sv. Václava, třeba že jméno tohoto svědce zná i ruský pravoslavný kalendář. Pokud se týká pojmenování prvních pluků, souhlasí řešení br. Zlámal se skutečností. Abychom ale předemty vyžerpali dokonale, třeba vzpomenuť i. Tučka, vydaného u příležitosti desátiletého výročí vzniku České družiny „Kruhem starodružnickým v Praze“. „První tisíc brunného odboje“. Uvádí tam, že:

„Po prvních demonstracích uspořádána byla na Kuzněckém mostu 16 (moskevská ústředna filialek fy Laurin & Klement) důvěrná porada několika činitelů moskevské české kolonie, na které byl učiněn návrh, aby byla zřízena „Husitská družina“, jakožto samostatná bojová jednotka v rámci ruské armády. Tuto myšlenku byla přítomnými ihned přijata...“ Tedy Svatoopluk Koniček měl na zřeteli „Husitskou družinu“.

O několik dní později jsme ve hlavní správě generálního štábu v Petrohradě projednávali směrnice, ale níž vojenští odborníci měli vypracovati podrobnosti rozkazu, který měl být předložen ke schválení „Nejvyšší vojenské radě“. Samozřejmě vznikla ihned otázka předěpodobné početnosti a pojmenování jednotky. Když byl vysloven předpoklad, že se bude jednat asi o tisíc mužů a rozhodnuto vypracovati organizaci řád pro batalion, bylo též stanoveno, že český batalion ponese název: „Česká družina“. Nepamatuji se, že by Koniček, který právě jako Tuček byl přítomen pouze prvnímu zcela formálnímu jednání, byl se zmínil o svém původním návrhu názvu „Husitská družina“.

Když už Česká družina byla v polí a jednotlivé roty přiděleny větším formacím ruským (štábní divizii), nevznikly pokud se pamatuji nikdy návrhy týkající se přejmenování na pluk svatováclavský neb cyrilometodějský, ale-pouze v takové formě, abychom o tom byli informováni my, političtí zástupci Družiny. Název „Česká družina“ měl určitou vadu, o níž jsem ovšem nevěděl, když se jednalo v petrohradském štábu o názvu. Vada byla ve slově družina. Když kterýkoli příslušník ruské branné moci po své uslyšel staro družina, ihned v něm vznikl pojem něčeho méně cenného, neboť v ruské vojenské organizaci se nazývali družinami „apolčenia“, to, co v armádě rakouské bylo „landsturm“, tedy nejstarší ročníky.

Jakmile jsme toto uvědomili, rozhodli jsme se najít název vhodnější. Přítelůst se naskytla při rozuzlení České družiny na pluk, pro který jsme valdli název: „První československý střelecký pluk Mistra Jana Husi“.

Také při této změně jsme neměli příležitost uvážovati o možnosti dát pluku název: „Svatováclavský“.

Narativní otázka: Jaké byly náboženské poměry mezi našimi krajany v Rusku? nemůž

byť zodpověděna tak jednoduše, jak to činí br. Zlámal. Je mnohem složitější, než on si předstává. Ale v celku lze říci, že náboženství bylo soukromou věcí krajanů a že nikdy nebylo hestem ke spolkovým, společenským neb politickým akcím na Rusi. Totéž se neřadí říci o krajanech před válkou v Ruském Polsku, kde tuším v Londě měli české organizace na základě náboženském.

Zdeněk Rejman.

poznámky

V úterý 6. září dožil se mladý, sympatický král bratrských Jugoslávů, Petar II., patnácti let. Za 3 roky ujme se kormidla našeho spřáteleného státu. V Praze byla v neděli uspořádána oslava jeho narození.

Dary na obranu státu dostupují výše 500 milionů Kč. Počet dárců dosahuje čísla 125.000.

Naši letci při letu v závodech Malé dohody měli pěkný úspěch a sice 6 míst z prvních 12. Dostalo se jim 2 prvních, 2 druhých a 2 třetích míst.

Lord Runciman byl v neděli 4. IX. na weekendu u pražského arcibiskupa kardinála Karla Kašpara na jeho letním sídle v Dolních Břežanech.

Francie obsadila dvojnásobně Maginovu linii, poněvadž německé vojsko obsazuje francouzské hranice, as 50–60 tisíc německých mužů nastoupilo do svých posic.

Vládní návrhy připraveny. Jednáni československé vlády o národnostních otázkách bylo v poslední době vedeno snahou, aby byl nalezen společný názor na vyřešení německého problému v Československu. Tež se snaže sloužily i neoficiální rozhovory, které měl v minulých dnech prezident republiky dr. E. Beneš se zástupci sudetoněmecké strany. Ve své schůzi konané dnes u prezidentů republiky usnesl se vládní kabinet na definitivních návrzích, které budou v nejbližší době sděleny zástupcům sudetoněmecké strany.

Svatováclavské korunovační kletvy budou vysřaveny k dvacátému výročí čs. samostatnosti. Posledně byly přístupny veřejnosti r. 1929 při oslavách Svatováclavského milénia. Svatováclavská koruna, říšské jablko a žezlo, tof doklady tisícileté tradice českého státu a jeho suverenity.

U Radiměic v Německu na našich hranicích byla při nedávných povodních stržena vodou hráz vybudovaná v rámci opevňovacích prací v místě, kde se vlévá do Nisy Směď. Náhražkový materiál se „osvědčil“.

Nacistá profesor Hilgenstein, který obětoval křesťansko-sociální stranu Henleinovi, byl vyzván církevními úřady, aby se odebral do pense. Přes své vysoké stáří 70 let měl „velkoněmecký“ elán.

Německý tisk nadává našim legionářům „zrádců“ a „desertérů“ a jeho běsnění proti našemu státu a národu nezná mezí.

Sjezd nacistů v Notimberku koná se za účasti as 800.000 Němců. První přijeli naši Němci.

Maďarsko zavádí povinnou vojenskou službu. Podle řeči min. předsedy Imreho di v Kaposváru bude Maďarsko spojenem s Německem.

Pak že by to nešlo. V Budišově nad Budišovkou konala se svatba židovky Emy Meitnerové, jejíž otec — žid — byl ve válce italským legionářem a hlásí se stále jeho rodina k československé národnosti. V Budišově je celkem 16 Čechů. Na svatbu byli pozváni sousedé — henleinovci, ordněří a členové F. S. Svatby zúčastnili se předáci SDP Winkler a Pietsch. Hostina v hotelu „Richling“ (majitel Němec Fochler) trvala dlouho. Hodovalo se, ne ovšem z jednoho hrnce, pilo se, tancovalo se, ordněří pěkně se židovkami, nedošlo k žádnému incidentu, nacistům neubýlo na čistotě „rassy“ a „Sieg — heil“ se volalo pod okny novomanželky. Tak by to vypadalo, kdyby řemeslní štváci nešťvali a neprováděli hrozný teror. Klidně a spokojeně. Kdyby se zavrás byli „föhreři“ pozavírali... —jvk—

Tak vnitřně vyzbrojeni, nemusíme míti úzkost při pohledu na mapu nového Německa, na tvrdý, tisíciletím vyzkoušený a odolatelý český ořech, svěšený v molotném německém louskákku, můžeme se na ni dívati také s jakousi pýchou. Kdo by v takové situaci odolal? My jsme s pomocí Boží a Panny Marie, Matky křesťanského

lidu a křesťanských vojsk odhodláni odolati.

„Byli jsme před Rakouskem, budeme i po něm,“ říkával Palacký. Dařkali jsme se toho. „Byli jsme před Hitlerem, budeme i po něm,“ říkáme si dnes. Doufáme pevně, že i toho se dočkáme... —jvk—

8 podkopů naší demokracii

1. Zřízení úplné rovnoprávnosti a rovnoprávnosti sudetoněm. národ. skupiny s národem českým.
2. Uznání sudetoněm. národ. skupiny jako právní osoby, povolání k hájení tohoto rovnoprávného postavení ve státě.
3. Zjištění a uznání Němci osídlené oblasti.
4. Vybudování německé samosprávy ve všech oblastech veřejného života, pokud jde o zájmy a věci německé národ. skupiny.
5. Pořízení zákonných ochranných opatření pro ony stáť. příslušníky, kteří žijí mimo uzavřené území své národnosti.
6. Odstranění křivd, spáchaných na sudet. Němci od r. 1918 a napravení škod, které jim těmito křivdami vznikly.
7. Uznání a provedení zásady: V německém území německí veřejní zaměstnanci.
8. Plnou svobodu přiznání se k německému národu a k německému světovému názoru.

hraničář

75 let kněze-hraničáře.

(Došlo opožděně.)

Vdp. P. M. Bonaventura Hruška, kvardian řádu Minoritů a katecheta českých národních škol v Mostě, dožil se v plné svěžesti a síle 75 let. Narodil se 3. září 1863 v Kojetíně na Moravě. Po gymnasiálních a universitních studiích vstoupil do řádu Minoritů sv. Františka. Slavné sv. sliby složil 22. dubna 1889 a na kněze byl vysvěcen 4. července 1889 v Praze. Po svém vysvěcení působil v Praze, v Brně a Jihlavě, kde všude rozvíjel horlivou činnost kněze-vlastence, vždy upřímného Čecha. V Brně a Jihlavě založil české náboženské spolky a knihovny, které byly zájstí velikou pomocí v uvědomování našeho lidu.

V roce 1902 byl vdp. P. Bonaventura Hruška zvolen kvardiánem kláštera Minoritů v Mostě, kde působí neotřetě až doposud. Zde na horké půdě utlačovaného českého lidu vede hraničáře k hluboké víře a k opravdovému vlastenectví. Jako katecheta českých národních škol v Mostě vyučoval tisíce českých lidí - hraničářů. Ze jeho působení stává se minoritský kostel v Mostě „českým kostelem“ pro celý široký kraj mostecký. Minoritský kostel v Mostě byl jediný, kam chodilo před válkou tisíce hraničářů, aby si tam mohli zazpívat a pomodlit český. Za války věnoval se cele záchrane českých lidí a jeho obvláště láskou byly školní děti. Pro ně zřizoval polévková ústava, kuchyně a podpůrné spolky.

ZBOROV

Z knihy M. Plesky „Velezrádci“ (Vydalo naklad. L. Mazáč, Praha.)

(Pokračování.)

Zákop, v kterém vyčkává 3. četa, leží poněkud výše než střelecký zákop. Máme z něho překrásný výhled na mohutnou Mohylu i do terénu, v kterém bude útočit 15. finský pluk. Teprve potom, až se zemláci zmocní Mohyly a až granátníci a s nimi vojáci I. praporu opanují „český nos“, teprve potom vyrazí 1. rota.

Máme před sebou nebezpečný terén. Údolí, kterým musíme proběhnout, je neustále pod palbou nepřítelů. Nebezpečné jsou zejména nepřátelské kulometry, které pálí do údolí se svahů Mohyly. Dokud tyto kulometry budou v činnosti, neproklouzne k rakouským drátům ani myš. Toho je si poručík Čech vědom, a proto nařídí, aby se 1. rota připojila k útoku teprve tehdy, když nebezpečí z boku bude zažehnáno.

V poslední chvíli přichází k naší četě ještě starodružník Kacafírek a s ním Václav Kubíček, naši obětivní sanitáři. Když se přesvědčí, že u nás „všio blagopoločno“, že kapesní obavy jsou v pořádku, a když nám

Houzevnatě úsilí Čsl. vlády a i iniciativa samotného presidenta, vyvrcholující v těchto dnech, prošla zkouškou, která bude v dějinách našeho národa jistě nálezitě zhodnocena a již lze stovnávat jen se státnickou prozíravostí Sv. Václava - zabránit válce stůj co stůj. I zde dostalo se ku slovu přísloví: „Kolo nejvíc skřípající bude nejlépe namazáno“ - tož namazali jsme je.

Snad se zdálo nemožným věřit, že by naše vládní konstelace demokratická byla s to snést i takové peklo do něhož byla i svými spojení věhna. Nicméně všimne dnes, že přenesla by se i přes situace horší - tedy budoucí. Rovněž neobyčejná účast a aktivita pana presidenta do svízelných jednání dává náznak, že jsou na nejvyšších místech dobré nervy a ukazuje se, že i při zakolísání jsou místa, která si ví rady i při řešení problémů nejtěžších.

P. Bonaventura Hruška je zakladatelem jednoty Orla a čsl. strany lidové v Mostě. Svým vřelým a skromným jednáním získal si vážnost všech na Mostecku - Čechů i Němců.

A dnes všichni prosíme Pána Boha, aby P. Bonaventura Hruška mezi námi ještě dlouho zachoval. Ad multos annos!

Teplice-Šanov

Organizační zprávy. Skupina katolické mládeže konala minulou neděli zdařilou, slušně navštívenou schůzi. Předsedající vdp. Mlejnek vyslovil především potěšení nad tím, že známý počet členstva tuto první neděli v měsíci přistoupil ke svatému přijímání a povzbudil mládež, aby tak činila každý měsíc. V případném proslovu zdůraznil, že právě katolická mládež musí se řadit k nejobětavějším a k nejstatečnějším obráncům ohrožené vlasti. Musíme být ochotni pro svou vlast pracovat, oběti přinášet, bude-li třeba i bojovat, ale musíme také za vlast, za její vítězství, za mír a pokoj se modlit. Slova přednášejícího neminula se s účinkem a byla přijata s nadšeným potleskem. Usneseno bylo za čtrnáct dní, t. j. v neděli, dne 18. t. m. uspořádati podzimní výlet do našich hor, bude-li příznivé počasí. Cílem výletu bude Šupí hora. Komáři vřelka a přes Dubí zpět. V neděli dne 2. října bude dle směrnic z Ústředí konána svatováclavská oslava, k níž budou vydány zvláštní pozvánky. Dřívější předseda mládeže br. Hejman Smíd a br. Jos. Sandri narukují, chceme jim tedy na svátek sv. Václava uspořádati večírek na rozloučenou. Na místo laické katechetky pro české školy ustanovila nřd. biskupská komisiostř v Litoměřicích sl. Kloudová z

ještě dávají některé rady, spěchají do střeleckého zákopu. Tam budou samaritány potřebovat nejdříve.

8 hodin 44 minut...

Poslední minuty v zákopech, minuty největšího duševního napětí... Dávám chlapcům ještě jednu radu: Nezdržovat se v nepřátelských zákopech. Ven z děr, raději na zákopu a koukat! - Tak to říkal poručík Čech. A sotva jsem domluvil, už to začalo. A náraz, po celé frontě, s náši i s nepřátelské strany. Přisěrné hromobití, exploze granátů, šrapnelů, výbuchy min, pum a do toho rachot kulometů. Přisěrné, ale pro Zborovský sládká hudba.

Po celém bojišti sloupy vyhozené země, mračna prachu, hlíny, ohně. A tam před rakouskými zákopu každou chvíli vyletí do vzduchu jakýsi předmět, kláda, rohatka, kůl s osinatým drátem, ale i lidské tělo... Granátníci na Marusje i bojovníci ve střeleckém zákopu nasazují helmy, upravují si výstroj, výzbroj, všichni na svých místech, seskupeni u schodů. A ti první odhazují rohatky...

9 hodin... Českoslovenští vojáci, po jejich boku stateční zemláci, jako by je vystřelili prakem, vyvíhají se na zákopu a jako

Nebezpečí odloženo

Lord Runciman má nesporné zásluhy právě o to, že jaksi úředně představil světu pravé dva partnery ve vyjednávání a sice Berlin a Prahu a nikoliv Prahu a Aš.

Osm karlovarských požadavků stalo se práce jenom jakýmsi základem pro jednání, z nichž pět zůstává a 3 Čsl. vláda zamítla alespoň pro tuto dobu. Základem pak zůstávají nová župní zřízení, jež budou národními, správními a hospodářskými celky.

Ze sobectví je i v politice nutno hledat, snad nepřekvapuje - zaráží však, kde si naši spojenci (či spojence) představovali nejkrajnější mez našich ústupků, nutice nás tak jako svého spojence k obětem, které přinášíme ne již pro nás, ale pro ně samotné.

V nouzi se vždy naleznou ti praví přátelé - to si zapamatujeme a ve vhodný čas připomeneme jak v dobřem Sov. Rusku a Rumunsku, tak i ve špatném Polsku a jiným.

Budějovic. absolventku státního učitelského ústavu v Budějovicích. Slečna, která vykonala předepsanou zkoušku způsobilosti pro vyučování náboženství, místo již nastoupila. Stěastnila se také již schůze mládeže, která jí radostně ve svém středu přivítala a v jejím působení všeho zlatu přála. Doufáme, že i mládež získá v nové učitelce dobrou členku a podporovatelku svých snah. - V teplecké nemocnici zemřela v sobotu odpoledne pí. Nadelejšská matka naší bývalé členky Milady Nadelejšské a obětavá kolportérka bratrské organizace v Trnovanech. Zesnulá byla vzornou, přesvědčenou katolíčkou, která pro katolické hnutí v Trnovanech cele se obětovala a zejména také o rozřizení katolického tisku velmi se zasloužila. Dlouho churavěla, svou nemoc s andělskou trpělivostí snášela, v neděli před smrtí ještě sama k svatému přijímání do kostela přišla a za týden po té tise a do vule Boží odevzdána skonala. Pohřeb v Pámu zesnulé konal se v úterý za hojně účasti českého katolického lidu z Trnovan i z Teplie. Budíž jí země lehká!

Lidové železničáři sešli se v neděli, dne 4. t. m. v Lidovém domě tepleckém ke schůzi zdařilé účasti i průběhem. Předseda odbočky, p. komečovní náměstek Václav Teplý s radostí vítal účastníky, kteří v nebyvalém dosud počtu schůzi navštívili, a zejména vzácného hosta, p. senátora Nováka, neohroženého zastánce zájmu železničářů, který ve svém obsáhlém referátu se dotkl všech jejich bolestí, rozbral všechny jejich stavovské otázky, nabádal k trpělivosti a k svědomitému plnění povinností právě v nynější napjaté a nebezpečné době. Vláda republiky, dovozoval, jest si toho

dobře vědoma, že vy železničáři zle v pohraničí máte zvláště těžký a zodpovědný úkol, že vaše životní podmínky jsou daleko horší nežli vašich druhů ve vnitrozemí a že si plně zaslužíte, aby na vás, hraničářské železničáře byl brán zvláštní zřetel, jak při úpravě platu, tak při jmenování a povyšování. Děláme pro vás, co můžeme, ujišťoval p. senátor, ale zázraky od nás nesmíte čekat. Jsou mimořádné poměry, vlast je v nebezpečí, proto každý, kdo jí miluje, vytrvej na svém místě jako bdělý, neohrožený strážce jejich zájmů. Za řeči p. senátora dostal se do schůze duchovní rádec odbočky vdp. děkan Mlejnek, který doplnil jeho slova především vřelým projevem díky p. senátorovi za jeho neúnavnou vyčerpávající činnost ve prospěch hraničářů a přáním plného zdraví a dlouhého žití, aby mohl ještě dlouho pro vlast a církev tak záslužně pracovat. V dalším svém proslovu obrací se duchovní rádec ke shromážděným železničářům. Nabádá je, aby ve vzrušených dobách zachovali klid a rozvahy, aby věrně setrvali na svých místech, neutíkali a nežádali za přeložení z pohraničí, které vyní více než kdy jindy jejich služeb potřebuje. Nechtěba propadati strachu a panice. Válka, kterou již od jara vedeme s uchou cestou u zeleného stromu diplomatického, jest již z polovice vyhrána, veřejné mínění Evropy se kloní stále více na naši stranu, náš soused a nepřítel jest stále více izolován a dobře si rozmyslí vyvolatí válku, která by se stala zase válkou světovou a pro něho by moha skončit katastrofou, ze které by se již nikdy nevzpamatoval. My katolíci hraničáři máme plnou důvěru ke své vládě, spolehneme cele na naši vojenskou pohotovost, ale důvěrujeme také v nadpřirozenou pomoc Boha i našich svatých patronů. Nebojme se, pevně stůjme, vytrvejme každý na svém místě, republiku překoná šťastně všechny obtíže a pak se vám železničářům i nám všem hraničářům lépe za povede. Spontánní potlesk celého shromáždění byl panu senátorovi i duchovnímu rádec nejkrásněji odměnou a zároveň důkazem, že jejich slovům bylo plně rozuměno, jak také následující debata prokázala. Na všechny dotazy pan senátor vřelě odpovídal, všem oprávněným steskům a přáním sliboval svoji pomoc. Na konec děkoval ještě jednou předseda vzácným hostům i všem účastníkům, kteří potěšení a posílení se rozeházeli.

Odbor katolických služebných a pomocnic v domácnosti koná tuto úterý, t. j. 13. t. m. měsíční schůzi v Lidovém domě a zve k ní všechny členky i příznivce co nejsrdčněji.

Lékařská služba. Od 5. do 18. září koná službu městského obvodního lékaře pro celý teplecký obvod MUDr. Jan Hroch.

Zaslal jste předplatné?

Což všichni padli, což všichni vykrváceli? ...

Starost o granátů je dnes kupředu junáky od 1. a 3. pluku, vojáky Čechovy, vojáky Husákovy. Ani jim není nic strašné! Nedbají, letí kupředu k nepřátelským drátům. Granátůkům na pomoc! ...

Však hle! V rakouských drátech se pojednou míhne postava, tam se vymrští druhá, tam zase třetí a vlevo se také kdosi ukazuje ...

Ano, stal se zážrak! Jsou to naši chlapci, stateční granátníci. Už se prodírají nepřátelskými dráty, už bombardují rakouské zákopu granáty, už slyšíme jejich vítězné „Urá!“ ...

Pravda - zni ten radostný a vítězný výkřik chabých granátůk poněkud slabě, jakoby neschle, ale co chceme od šedesáti k smrti uštvaných junáků? A není jich už šedesát! Do nepřátelských zákopů se jich dostala sotva polovina. Ostatní v poli a v drátech už dobojovali ...

A pak pojednou ticho, podivné ticho, leč tu se do nepřátelských zákopů vrhá druhá a třetí vlna Čechoslováků. Vítězné „urá!“ zni potom už mohutně.

(Pokračování)

Teplíce-Šanov.

Divadelní výbor zahajuje po delší přestávce zase svoji činnost. Pozval soubor Jihočeského divadla, které právě hraje v Mostě na jedno pohostinské představení ve čtvrtek, dne 15. září t. r. v 8 hodin ve velkém sále městského divadla v Teplících-Šanově. Jihočeský soubor sehraje u nás úspěšnou operetu Jára Benčík *Za naší salouš*.

Pohyb obyvatelstva v městě srpna. Narodilo se 60 dětí, 32 chlapců a 28 děvčat. Dvě děti byly mrtvorozené. Šest bylo nemanželských. České děti: Hanička Hušáková z Prosetic, Eduard Slajs z Chudeřic, Marie Vlčková z Hradčic, Vladimír Hrach z Teplíc, Jindřich Vodička, Lexa Kochlöffel, Ladislav Sork, Miroslav Tuma. Zemřelo 35 osob, 21 mužů, 14 žen. Zemřeli: Karla Stěpničková z Duchcova, František Šperl z Bystřice, Karel Dědek z Teplíc, Anna Tudorová ze Řetenic, Anna Brabeová z Cukmantlu, Eduard Hlavan z Teplíc. Odláho bylo 16 páru, z nichž k české národnosti se nepřihlásil žádný.

Městské divadlo. Sudetoněmecká strana a její složky vydávají bombastická prohlášení, kterými vylučují k hojněmu upisování předplatitelů v městském divadle pro nastávající zimní období. Zajímavé jsou podpisy, jimiž tato prohlášení jsou opatřena. Za svaz Němců podepsán Dr. Kužel, za německý kulturní svaz Husák, za německý tělocvičný svaz Dr. Ptáčovský. Přimyslete si k tomu ještě jméno nynější Henleinovského starosty Čermáka a pak jistě tomu uvěříte, že Teplíce jsou „Henleinovské“, t. j. čistě německé město.

Nikdy

Nebáli jsme se a nebojme se! Když po ukončení světové války vrátili jsme se rozradostněni domů, tu se nám zdálo, že již nikdy a nikdo nás nemůže ohrozovat. Ale nebylo tomu tak, již v listopadu r. 1918 musili jsme se znovu účastnit bojů proti nepříteli, jak na Slovensku, tak na Těšínsku. To ale nebylo jako za staré monarchie, to byla láska k osvobozené vlasti. A teď bychom měli nechat zmítati naší drohou republikou jak s lodičkou na rozbouraném moři! Nikdy! Jako jsme dovedli v roce 1918-1919 bránit naši mládou republiku a obětovati za ni i životy, tak dnes, když jsme pro ni už tolik udělali, nedáme ji i kdybychom zase měli obětovati i životy. Jsme připraveni — jen nás zavolati a nepřítel bude piekvápen, jak se umíme bránit, právě tak, jak jsme dobrovolně hájili naši republiku v roce 1918-1919, přijdeme i dnes dobrovolně bití se za její svobodu. F. L.

Čtete, půjčíte a rozšiřujete Svatováclavskou STRÁŽ

Ukládejme

**své úspory
u záložny**

**„HERMES“
která podporuje
naš český živel
v pohraničí**

TISKOPISY

TELEFON 216-26

**VŠECH DRUHŮ, MODERNĚ
PROVEDENĚ, V DOBĚ NEJ-
KRATŠÍ DODÁ TISKARNA**

VLAST-A. DANĚK, PRAHA II., ŽITNÁ 26

Naše armáda je spolehlivá

Píše: Fr. Studnička, dobrovolce 1. sl. vojska.

Vzpomínám si jasně, když konec světové války zastihl některé české pluky mimo hranice právě prohlášené čsl. republiky, co naše vojsko dělalo. Byli jsme s našim turnovským plukem v Kečkemetu v Uhrách. Zatím, co Praha kol pomníku sv. Václava jásala, celé Maďarsko pokládalo zbraně, důstojníci strojili se do civilu, husaři a honvědi šmahem opouštěli posádky. Nastal naprostý chaos, kterým vřelo celé město, rabování civilního obyvatelstva atd. Byli jsme požádáni o vojenský zákrok, aby život města přišel do pořádku. A přesto, že jsme již, již chtěli být doma, popadli jsme znovu pušku a klid i pořádek obhájili. Město Kečkemet nám Čechům dalo jako odměnu, několik vagonů poživatin.

Náš voják dokázal smysl pro pořádek. Po návratu do naší drahé vlasti jsme pochodovali na Hoďkovic, Rychnov, Jablonec, Liberec. Zde měl stát Henlein se svým štábem.

Měli jsme v živé paměti vyloučení oken Národních domů v těchto místech za Rakouska, znali jsme německý teror, který museli naši lidé snášeti a sami jsme slyšeli již za války světově, že nám budou řezány jazy-

ky. Než po těchto zkušenostech jsme klidně obsadili město za městem bez krve a msty za příkoří dříve na nás páchaná. Náš voják už tehdy dokázal značnou mravní kvalitu. Odpustili jsme tenkrát Němcům celou irpkou minulost a náš voják dokázal mirumilovnost.

A naši důstojníci? Vidím před sebou naši protibolševickou frontu v r. 1919 od Kremnice přes Baňskou Štiavnic k Levicím. V sametové černé čapce a bledomodrém stejnozkrój majora francouzské legie často se nám ukázal nynější náčelník vojenské kanceláře pana presidenta republiky, divišní generál Sylvestr Bláha. Často to bylo na místech velmi nebezpečných, ale vždycky s naprostým klidem, rozvahou a s přímým hazardováním vlastním životem.

Naše armáda i při letošním cvičném nástupu dokázala dle hlasů zahraničních vojenských odborníků svoji neprostou pohotovost, rychlost a zdatnost. Takovoto vojsko se nikdy nevzdá a kdyby to muselo být, dokáže chrabrosti legionářskou a do posledního muže.

Náš národ je jednotlivý s armádou a své armádě také věří.

Razítka jen u Peterky

PRAHA VIII.,
Primátorská 58.

Roudnicko-Libochovicko

Opravy zevnějšku kostela probošského, které počaly v pondělí po sv. Jirské pouti na Řipu na sv. Marka 25. dubna, budou tento týden do posvěcení roudnického 11. září skončeny, nanejvýše zbude ještě odklizení odpadků a rumu nynějšího i dávného nahromaděného pod křytbami kostelními. Kostel dělá nyní velikolepý dojem gotickobarokní. Opravy budou stát asi 80.000 Kč a bude nutno několik let je spláceti. Na poděkování Bohu, že se při nebezpečných opravách vysokých střeš a věží nikomu nic nestalo, ani vůbec žádný úraz se nepřihodil, bude na posvěcenou neděli 11. září po velké mši sv. Tebe Bože chválíme.

Vysoká voda v Labi ukázala se zase v sobotu 3. září po předchozím rozvodnění sobotním 27. srpna. Labe stálo více nežli půl metru nad břehy následkem rozvodnění přítoků pohorských — ale zase v neděli klesalo a již snad nestoupne. Přes deštivé počasí shořel přece v noci ze dne 1. září na pátek 2. září stoh slámy na poli velkostatku v Račiněvsi u Roudnice a požár zachvátil také mlátič stroj vedle stohu stojící.

Sdružení čsl. hudebníků pořádalo svou odbočku roudnickou v neděli 4. září dopoledne v 11 hodin velký proměnný koncert na náměstí roudnickém, v němž hrálo asi 40 hudebníků a vybralo na obranu státu 1100 Kč.

Na radnici roudnické jsou dále zase rozhodujícím jazyčkem zástupci politických živnostníků, kteří spojují se zase se stranami socialistickými. Jeden z vystoupilých živnostníků, vlastně jejich hlava bývalá, hledá přijetí do strany národního sjednocení, které se však obává, že by tím mohlo právě přijíti o sjednocení svoje. V několika obcích okresu roudnického i libochovického budou se konati obecní volby letos na podzim. Jména jejich přístě uveřejníme.

Do Staré Boleslavi.

Počet hlásících se účastníků na poutní zájezd do Staré Boleslavi v sobotu a v neděli 10. — 11. září stálo roste, protože se tam čekají slavné pobožnosti na konec třísetletých oslav vrácení staroboleslavského mariánského paladia z jeho tříletého zajetí za války třicetileté od r. 1635 — 1638, kdy byvši vráceno do Prahy, převezeno bylo slavně do Staré Boleslavi právě o těchto dnech měsíce září.

různé zprávy

Pani Růžena Rücklová zaslala našemu ústředí dopis tohoto znění: Těžkou ztrátu, která mne z vůle Boží postihla úmrtím mého drahého manžela, snažili jste se i Vy mně ulehčiti posídní pocoutu mo prokázanou. Děkuji Vám i všem jednotlivým záčastněným katolickým legionářům jménem celé rodiny co nejvřeleji za jejich účast na pohřbu na Vyšehradském hřbitově a za doprovod jeho ostatků k hrobu. Odpíatiž Vám Pán Bůh mnohonásobně Vaši lásku, zesnulému projevem!

Slavnosti, vysvěcení kostela sv. Františka v Chodově, které vykonal J. E. nejd. Karel kardinál Kašpar v neděli 4. září t. r., zúčastnila se početná delegace katol. legionářů z Prahy v čele s předsedou br. D. Polanským. Slavnosti zúčastnilo se mnoho věřících katolíků. Po vysvěcení obtoval první mši sv. J. E. nejd. kardinál Kašpar.

Po skončení církevních obřadů seřadil se mohutný průvod, v jehož čele šlo na 30 legionářů se státní vlajkou, Orelstvo, místní spolky, který prošel Chodovem k pomníku padlých, kde byl položen chodovskými katol. legionáři věnec a po pietní vzpomínce uspořádána národní manifestace na oslavu dvacetiletého trvání naší republiky. Malá Hana Kříklavová přednesla báseň *Naše legie* a zemský předseda katol. legionářů br. Dr. Polanský učinil slavnostní projev. Po něm legionářský historik br. E. Dostál v pečlivě připravené řeči vzpomněl obětí za svobodu a pevné víry národa k uhájení jeho práv. Pevná víra v Boha a obětavá a neochvějná láska k vlasti jsou zárukou naší samostatnosti do budoucna. Br. Kříklava temperamentním doslovem jménem všech účastníků slíbil, že katol. lid nezradí krev prolitou za svobodu, ale v duchu legií bude tuto hájiti do posledního dechu. P. Vozenilek poděkoval všem za účast a spolupráci při stavbě kostela. Chodovští katolíci, jako ostatní katolíci v celé republice, jsou věrní církvi, Bohu, vlasti a národu. — jvk —

V neděli 4. IX. byla odhalena v Krás. Březné pamětní deska starodružnicků z roty „Nazdar“ ve Francii, Oldřich Černému, jenž bojoval s rotou od

r. 1914 a po těžkém zranění padl 7. července r. 1916 na Sommě. Odpoledne konala se manifestace pro mír, demokracii a spojení. Město bylo vyzdobeno střídavě vlajkami československými, jugoslávskými, rumunskými, francouzskými a ruskými.

V Kolíně byl odhalen pomník Dr. K. Kramářů.

Přátelská beseda uspořádána katol. legionáři v neděli 4. září na Strahově třebas za slabé účasti bratru vydařila se svou sdečností a upřímností, která potrvála celé odpoledne. Hudební odbor jednoty čsl. Orla z Rep svou vzácnou ochotou umožnil nám uspořádání této besedy a hudba mladých nadějných děvčat a chlapců pod taktovkou br. Hřízů se tak líbila, že všichni účastníci se těšili, aby si mohli hudbu poslechnouti znovu. Také malá Hana Kříklavová, za své básničky, přednesené s dětskou roztomilostí, mimikou, jasným hláskem, byla odměňována bouří potlesku. Škoda, že počasí nedovolilo, aby beseda mohla se odbyti v zahradě.

orelstvo

Druhý sletový nástup Československého Orla.

Po úspěšných III. branných závodech mužů a I. ústředních branných závodch dorostenců a žen v neděli 4. září, jimž předcházely vylučovací závody v okrscích a župách a jimž zahájen byl sletový rok III. sletu Československého Orla, nastupují k obecnému, sdrúženému a závodu o přebor, mužů, dorostenci, ženy a dorostenky. Sraz všech závodníků a závodnic koná se ve sídlicích všech orelských žup v neděli 11. září a zahájí se společnou mší svatou, po níž nastoupí všichni závodníci a závodnice ve srazu na hřbitvě (za nepřítomného počasí v tělocvičnách) vzdají hold státní vlajce a vstřelnou projev náčelníka Čsl. Orla dr. Vojtěcha Jílka, vyslaný všemi stanicemi čs. rozhlasu v 8.30 až 8.45 hod. Po provedení náčelníka Čsl. Orla, budou provedeny závody, jimž v každém sídlicím bude přihlížeti některý člen náčelnických rad. Po závodech následuje spuštění státní vlajky a hlášení výsledků ústředí.

volná místa

Poříční plavební úval v Praze I. přijme pomnoho jeřábíků pro pražské přístavy. Žádosti do 20. IX. 1938. Bližší v Úředním listě č. 199.

Město Brandýs nad Labem obsadí 2 místa obecních zřizovatelů. Žádosti do 20. IX. 1938. Bližší v Úředním listě č. 201.

Obec Česká Budejovice obsadí několik míst. Žádosti do 11. IX. 1938. Bližší v Úředním listě č. 202.

Vrchní správa v s. nemocnici ve Slaném obsadí místo správního úředníka. Žádosti do 20. IX. 1938. Bližší v Úředním listě č. 203.

Půjčky

ihned kulantně využije
**BANKOVNÍ ZÁVOD
R. Sedláček,
PRAHA XII., Anglická 6**

Sklad nábytku fy

R. Bukáček

nalézá se nyní
v **Karlíně, Královská 29,**
stavec elektrické dráhy „U VIADUKTU“
Velký výběr bytových zařízení. ☉ Tel. 617-05

Časlavka
chutná všem!

Hlavní název: **Svatováclavská stráž**

Autor: **D. Fr. Polanský**

Názvy článků: **Stálé zakřikování není na místě, Teplice-Šanov**

Stránky: **[1], [2], [3], [4]**